

Zevenvoudige klacht tegen België bij het Hof voor de rechten van de Mens (Straatsburg) wegens de vervolging van de “dienstweigeraars” bij de ongrondwettige verkiezingen van 2007.

(Bijlage bij persbericht werkgroep BHV van 15 april 2009)

Vorige week (nl. Op 7 april 2009) werd door 5 personen die dienst geweigerd hadden bij de federale verkiezingen van 2007 en daarvoor vervolgd werden een procedure tegen België opgestart bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg (Raad van Europa), dit met de steun van het Halle-Vilvoorde-Komitee en de Vlaamse Volksbeweging en met tussenkomst van hun advocaat mr. Matthias Storme.

In 2007 vonden federale verkiezingen plaats zonder dat enige uitvoering was gegeven aan het arrest nr. 73/2007 van het Grondwettelijk Hof, waarbij het bestaan van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde wegens zijn discriminerend karakter ongrondwettig werd verklaard. Tegen deze gekarakteriseerde weigering om de grondwettelijke beginselen na te leven bij het organiseren van federale verkiezingen kwamen vele burgers in opstand en verklaarden zij “dienst te zullen weigeren” wanneer ze zouden worden opgeroepen om mee te werken aan die organisatie. 187 van hen werden effectief opgeroepen en weigerden dienst. 69 van hen werden vervolgd. 4 kregen een voorwaardelijke boete, en hun beroep bij het Hof van cassatie werd in een betwist arrest afgewezen. In 64 gevallen was de strafvordering verjaard bij uitspraak. In 1 zaak was er vrijspraak, doch werd deze door een betwist arrest van het Hof van cassatie verbroken met als gevolg dat ook in die zaak verjaring wordt uitgesproken. De 5 genoemde burgers trekken nu naar het Mensenrechtenhof in Straatsburg met een klacht tegen België die op 7 grieven is gesteund. Zij worden hieronder in niet-technische bewoordingen samengevat.

In de eerste grief wordt aangeklaagd dat er willekeur heerst in de omschrijving van het strafbaar feit van “zonder geldige reden” te weigeren te zetelen. Dat blijkt uit de zeer verschillende beslissingen van de voorzitters van de kieshoofdbureaus over het aanvaarden of weigeren van de ingeroepen gewetensbezwaren. Dat blijkt uit de willekeur die het Hof van cassatie hanteerde bij het interpreteren van het begrip “geldige reden”, door er in verschillende procedures een andere interpretatie aan te geven naargelang dat uitkwam om het (politiek) gewenste resultaat te bereiken. Dat blijkt ook uit het feit dat dienstweigeraars vervolgd worden omdat hun gewetensbezwaren het zetelen niet “onmogelijk” zouden maken, terwijl tegelijkertijd in omzendbrieven wel erkend wordt dat studenten vrijgesteld worden wanneer ze de weken nadien nog examens hebben, dat bij koppels niet beiden kunnen worden opgeroepen, dat wie voor zijn oproeping op de lang bekende dag van de verkiezingen een reis heeft geboekt, vrijgesteld is, enz.

In de tweede grief wordt aangeklaagd dat er boetes zijn uitgesproken hoewel het Openbaar ministerie geweigerd heeft een ernstig onderzoek te verrichten naar de omstandigheden en ook geen enkele moeite heeft gedaan om zelf tegenargumenten aan te brengen tegen de beklaagden. Nochtans moet in een strafzaak iedereen onschuldig worden geacht tot het Openbaar Ministerie de schuld bewijst.

In de derde grief wordt aangeklaagd dat de rechters totaal geweigerd hebben rekening te houden met de uitspraak van het Grondwettelijk Hof, met de ongrondwettigheid van de verkiezingen of minstens de legitieme overtuiging van de beklaagden dat de verkiezingen ongrondwettig waren.

In de vierde grief wordt geklaagd over de willekeur die het Hof van cassatie beoefent bij het hanteren van haar eigen procedureregels, en de uitvluchten die dat Hof hanteert om op bepaalde ernstige gebreken van de beslissingen waartegen men in cassatie opkwam, gewoon niet in te gaan. Daarbij worden bv. de argumenten van de eisers verdraaid om te kunnen zeggen dat ze het verkeerd begrepen hebben en er dus met hun argumenten geen rekening moet worden gehouden. In sterk contrast daarmee worden argumenten van het Openbaar Ministerie die volkomen incoherent en naast de kwestie zijn, wel beantwoord en gebruikt als grondslag voor de beslissing. De twee maten en twee gewichten in functie van het politiek te bereiken resultaat zijn manifest.

In de vijfde grief wordt in hoofdzaak geklaagd over het feit dat burgers blijkbaar geen rechtsmiddelen hebben om een arrest van het Grondwettelijk Hof te doen uitvoeren en ongrondwettige verkiezingen tegen te houden. Daarbij wordt het feit aangeklaagd dat diegenen die verkozen zijn verklaard achteraf zelf hun eigen verkiezingen geldig verklaren, en dat dit dan nog eens gebruikt wordt om het verweer van dienstweigeraars terzijde te schuiven.

In de zesde grief wordt erover geklaagd dat het Hof van cassatie weigert om het grondwetsartikel toe te passen dat stelt dat wie vervolgd wordt voor politieke misdrijven recht heeft op een jury (het Hof van assisen), en dan bovendien ook nog eens weigert om de vraag of de eigen wetsinterpretatie overeenstemt met de Grondwet, voor te leggen aan het Grondwettelijk Hof (waartoe het Hof van cassatie nochtans wettelijk verplicht is).

De zevende grief betreft een meer rechtstechnisch punt: sommige dienstweigeraars werden veroordeeld voor feiten die ze op 10 juni zouden hebben begaan in een arrest dat zelf zegt dat niet is nagegaan wat er op 10 juni is gebeurd of gedaan.

Het is natuurlijk jammer dat het jaren duurt vooraleer er een uitspraak komt in een procedure in Straatsburg, maar alle betrokkenen hebben er alvast vertrouwen in dat België uiteindelijk zal worden veroordeeld wegens deze manifeste gebreken in de rechtspraak en wetgeving.